

Lawrence Jarach

Γιατί Δεν Είμαι Αντι-Πριμιτιβιστής

Συγγραφέας: Lawrence Jarach

Τίτλος: Γιατί Δεν Είμαι Αντι-Πριμιτιβιστής

Ημερομηνία: 2010

Εισαγωγή

Μέχρι στιγμής η ιστορία έχει αποδείξει ότι η ζωή κάθε πολιτισμού έχει πεπερασμένη χρονική διάρκεια εξαντλείται και ξεθωριάζει στο πέρας κάποιων αιώνων. Είναι λογικοί, επομένως, οι ισχυρισμοί που υποστηρίζουν ότι ο σύγχρονος πολιτισμός που μας έχει επιβάλει μια αντίστοιχη προσαρμογή σε αυτόν και συνήθεια των συνθηκών του (Δυτικός, Ευρω-Αμερικάνικος, Καπιταλιστικός, Μετα-Βιομηχανικός, ή όπως αλλιώς θέλετε να τον ονομάσετε...) θα φτάσει κάποια στιγμή στο τέλος του. Τα τελευταία 150 χρόνια, ο εντοπισμός και η άσκηση έντονης κριτικής, από αναρχικούς, στις ανισότητες μεταξύ πλούσιων και φτωχών, εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, γίνεται ολοένα και πιο ορατός καταδεικνύοντας την αποκρουστικότητα του παρόντος πολιτισμού: η επικρατούσα άρθρωση δημόσιου διαλόγου συχνά είναι πολωμένη, διαπνέεται απλά στοιχεία λαϊκισμού (dehumanization) και αντιπαλότητες μεταξύ επιλεγμένων εχθρών: οι αποκαλούμενοι πολιτισμικοί πόλεμοι συνεχίζονται και επεκτείνονται με ραγδαίους ρυθμούς, η επιβολή των περιφράξεων στο φυσικό κόσμο και τους αυτόχθονες πληθυσμούς (συμπεριλαμβανομένων των ημι-μόνιμα εκτοπισθέντων), η εκμετάλλευση των πόρων^[1] και η επεκτατική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων συνεχίζεται με αμείωτους και πυρετώδεις ρυθμούς. Το τέλος του παρόντος πολιτισμού ενδέχεται να λάβει χαρακτηριστικά σαν εκείνα που περιγράφονται σε ορισμένες βιβλικές καταστροφές και εμπόλεμες καταστάσεις, φαινόμενα αντίστοιχα με αυτό που ορισμένοι αποκαλούν υπό τον όρο Η Κατάρρευση, ένα αρκετά δημοφιλές σενάριο στον αμερικάνικο λαϊκό πολιτισμό κατά την τελευταία δεκαετία. Εναλλακτικά, θα μπορούσαμε αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση σαν μια αργή διάβρωση της τεχνολογικής εξάρτησης, η οποία συνεπάγεται την επιστροφή σε ένα οργανωτικό μοντέλο βασισμένο σε απλούστερες και αποκεντρωμένες μορφές ζωής με επίκεντρο τον αγροτικό πολιτισμό, όπου το άτομο θα χρησιμοποιούν βιομηχανικές μικροσυσκευές και θα ασχολούνται με την τροποποίηση τους. Ίσως μάλιστα σε αυτό να αντικατοπτρίζεται το αποτέλεσμα της αυτοδιαχείρισης και αναδιάρθρωσης της χωροταξίας, σύμφωνα με τις δραματικές ανησυχίες που διατυπώνονται στην Επαναστατική Βαρκελώνη (Ιούλιος 1936-Απριλίου 1937). Όλοι οι αναρχικοί, ωστόσο, συμφωνούν ότι το υπάρχον οργανωτικό μοντέλο του πολιτισμού είναι πλήρως καταστροφικό.

Ο Φόβος Του Αναρχισμού

Τα επιχειρήματα διαλεκτικής αναφορικά με τις ιδέες και τα οράματα των διάφορων τάσεων αναρχισμού πηγάζουν από ποικίλες, και όχι πάντα ομόρροπες κατευθύνσεις. Οι αναρχικοί τείνουν να δίνουν ιδιαίτερη βαρύτητα σε αναλύσεις αριστερών και ελευθεριακών, όσων τουλάχιστον τάσσονται ως συνοδοιπόροι και πραγματεύονται κοινά ή κοντινά ζητήματα – ή, αν δεν ταυτίζονται πλήρως, τουλάχιστον συνενώνονται γύρω από κάποιες κοινές αξίες αποκαλούμενες υπό τον γενικό όρο Κοινωνική Δικαιοσύνη (αντιδράσεις κατά συντηρητικών, αντιδραστικών, ρατσιστών, λαϊκιστών, και των φασιστών και όσων εν γένη προσηλυτίζονται σε ιεραρχίες, εντός της κοινωνίας, του κράτους, και της εξουσίας, και είναι επομένως

ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα).^[2] Ένα από τα πολλά επιχειρήματα που στηρίζουν την αναρχική επανάσταση αναφέρεται στον επικείμενο θάνατο χιλιάδων, αν όχι εκατομμυρίων, είτε εν μέσω βίαιων και εκδικητικών δράσεων εφορμούμενων από ταξικές διαφορές ή λόγω της έμφυτης ροπής των μαζών να εκφράζονται μέσα από βάρβαρα ψυχωτικά μονοπάτια. Σύμφωνα με μια ποικιλία συνδικαλιστικών ιδεολογιών, το μόνο εμπόδιο, που ορθώνεται μπροστά σε μια σταθερή κατάσταση λεηλασίας, δολοφονία, και εκτεταμένης εκμετάλλευσης, είναι ένα ισχυρό κράτος οχυρωμένο με αυταρχικούς θεσμούς, η λειτουργία των οποίων έγκειται στη διατήρηση της χειραγώγησης και χαοτικής δημαγωγίας, ελέγχοντας κατ' αυτό τον τρόπο τη μάζα. Σίγουρα, υπάρχει κάποιος τόνος ειρωνείας στην ένσταση που αρθρώνεται από το χώρο της αριστεράς και της αναρχίας αναφορικά με την προοπτική ενός αντι-πολιτισμού, ο οποίος απορρέει σε μεγάλο βαθμό στο ίδιο επιχείρημα.^[3]

Η παράνοια του κόμματος του αστικού φιλελευθερισμού έγκειται στην πεποίθηση ότι το πλήθος θα στοχοποιήσει ευθέως και προσωπικά προσάπτοντας του κατηγορίες όπως κακοποίηση, επίθεση, και / ή φόνο - μια πιθανώς δικαιολογημένη αντίδραση, από τη στιγμή που όσοι κατέχουν περιουσία και μέσα, εκμεταλλεύονται εργάτες, και, γενικά, ωθούν τους ανθρώπους στην εξαθλίωση, παράγοντας ποικιλοτρόπως θύματα, τα οποία λογικό είναι να αντιδράσουν εκφράζοντας και διοχετεύοντας την οργή και επιθυμία για εκδίκηση υπό τη μορφή ανταρσίας της εργατικής τάξης. Η άλλη ανησυχία προκύπτει ως απόρροια της εικασίας ότι η ιδιοκτησία και ο πλούτος θα απαλλοτριωθούν χωρίς αποζημίωση, ως ένα τυπικό επακόλουθο της αυθεντικής προλεταριακής επανάστασης. Μια μακροχρόνια αστική αλαζονεία είναι η αναγνώριση της ως τάξη (με όλα τα υποτιθέμενα θετικά χαρακτηριστικά που ένας τέτοιος τίτλος συνεπάγεται, όπως η εγκράτεια, σεμνότητα, η τιμιότητα, η ηθική, *pauseum* μ.Χ.) συμπαρασύροντας το σύνολο της κοινωνίας. Η παράνοια τους σε σχέση με οποιοδήποτε υπαινιγμό επανάστασης μπορεί να αναφέρεται σε μια λοβοτομημένη αντιστροφή του λογότυπου του Wobbly: «Ο τραυματισμός του Ενός, Φωτισμένο, της Ισχυρής Οικονομίας των Ιδιοκτητών είναι μια ζημία σε όλους (‘‘An Injury to One Self-Interested, Enlightened, Economically Powerful Property Owner is an Injury to All.’’)

Η παράνοια των Αριστερών εμπίπτει στην άχρηστη, – μια αχρηστία που καταλήγει να υποδύεται ρόλο αντεπαναστατικό – σε κοινωνικό επίπεδο, λειτουργία τους, αφού σε κάθε εξεγερτική ή επαναστατική κατάσταση (πόσο μάλλον κατά τη διάρκεια και μετά το πέρας μιας αποφασιστικής και καθοριστικής ρήξης με τον καπιταλισμό) φροντίζουν να διατηρούν χαμηλούς τόνους προκειμένου να μην εκτεθούν. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι ότι το πλήθος γρήγορα θα αγνοήσει, θα γελοιοποιήσει, ή αλλιώς με την καλοπροαίρετη καθοδήγηση των αριστερών και προοδευτικά φωτισμένων διακυβερνώντων, αν όχι αυτούς προσωπικά ως ανερχόμενα αφεντικά και εκμεταλλευτές. Αυτή η ανησυχία αρθρώνεται ρητά τουλάχιστον από την εποχή της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης, όπου οι Ιακωβίανι εξέφρασαν με συνέπεια το φόβο και την απέχθεια τους για το πλήθος. Ένας χαρακτηρισμός - ή καλύτερα, μια καρικατούρα – ανεξέλεγκτων και χαοτικών συμμοριών οι οποίες δεν αποσκοπούν σε τίποτα παραπάνω από την καταστροφή της ιδιοκτησία και την αναστάτωση των ανθρώπων (απάνθρωπα ζώα που δεν είχαν [ξανά] εφευρεθεί ακόμα στην Ευρώπη), διατρέχουν σε όλο τον αντιαναρχικό σοσιαλισμό, είτε είναι μαρξιστές είτε όχι.

Ο Φόβος Του Αναρχο-Πριμιτιβισμού

Οι αναρχικοί, που είτε απορρίπτουν είτε αντιμετωπίζουν εχθρικά την τάση και τις συζητήσεις αναφορικά με τον αναρχοπριμιτιβισμό ή τον αντι-πολιτισμό, προσπαθούν να κλείσουν οποιαδήποτε συζήτηση η οποία ανασύρει στην επιφάνεια τον ισχυρισμό ότι ‘‘εκατομμύρια άνθρωποι πρόκειται να πεθάνουν’’ ή ότι οι προοπτικές αυτές ‘‘προωθούν χαρακτηρίστηκα

γενοκτονίας”. [4] Αν λάβουμε σοβαρά υπόψη αυτές τις απόψεις, και τις επιχειρηματολογίες που τις στηρίζουν (τα οποία δεν είναι πολλά), θα πρέπει να απαντήσουμε με ένα παρεμφερές ερώτημα: ποιος, ακριβώς, είναι αυτό το πλήθος των ανώνυμων εκατομμυρίων που υποτίθεται ότι πρόκειται να αφανιστεί είτε αμέσως, ή πολύ σύντομα, λόγω της απουσίας ηλεκτρικής ενέργειας;

Η απουσία τρένων και φορτηγών που μεταφέρουν τρόφιμα από την ύπαιθρο και τα λιμάνια στα ράφια των σουπερμάρκετ ισοδυναμεί με τη λιμοκτονία των κατοίκων των αστικών περιοχών; Από τη στιγμή που δεν θα εφαρμόζεται βιολογικός καθαρισμός στο αποχετευτικό δίκτυο και το πλήθος δεν θα έχει επαρκή πρόσβαση σε καθαρό νερό, απειλείται από ανίατες νόσους όπως χολέρα και τύφος; Η επιτυχία της επανάστασης δεν εξαρτάται και από την εξάλειψη φυλακών, εκμεταλλευόμενων και σκλάβων; Οι ρυθμοί λειτουργίας του καπιταλισμού δεν συνεπάγονται λιμοκτονία και αφανισμό του πλήθους; Δεν αποπειράθηκε η παγκόσμια άρχουσα τάξη να καταστρέψει τις αστικές υποδομές, αναφέροντας ενδεικτικά περιπτώσεις όπως τη Βοσνία, το Ιράκ, Αφγανιστάν, στη Γάζα, Τσετσενία ... ;

Σε Χιλιάδες Ανέρχονται Οι Θάνατοι Λόγω Ιατρικοποίησης

Η κριτική χρήση της ιατρικής περίθαλψης αποτελεί ένα από τα ζητήματα που θέτουν οι αντι-πριμιτιβιστές. Υποστηρίζεται ότι μια επιθυμία για μείωση της εισβολής της βιομηχανίας της ιατρικής ισούται με την καταδίκη χιλιάδων - αν όχι εκατομμυρίων - ανθρώπων σε θάνατο, είτε από την έλλειψη επαρκούς ιατρικής περίθαλψης, είτε από πείνα, ή και δύο. Όσον αφορά το ζήτημα της περίθαλψης, ποιοί είναι εκείνοι οι άνθρωποι των οποίων η ζωή θα κινδύνευε στο ενδεχόμενο πραγμάτωσης του αναρχο-πριμιτιβισμού; Άτομα με νεφρική ανεπάρκεια τα οποία δεν θα είχαν πλέον πρόσβαση σε αιμοκάθαρση; [5] Άνθρωποι οι οποίοι χρειάζονται εντερική σίτιση; Άνθρωποι με αναπνευστική ανεπάρκεια; Όσοι χρειάζονται και εξαρτώνται από άλλες ιατρικές παρεμβάσεις όπως η μεταμόσχευση οργάνων; Πώς αντιμετωπίζουμε το γεγονός ότι ο θάνατος σχεδόν διακοσίων χιλιάδων ετησίως οφείλεται σε παράγοντες όπως η λανθασμένη διάγνωση, η εσφαλμένη χορήγηση φαρμακευτικής αγωγής, η αμέλεια ή ατύχημα σε νοσοκομειακές ελλείψεις, ελλείψεις εγκαταστάσεις αποκατάστασης και ειδικευμένου ιατρικού και παραϊατρικού προσωπικού (ETC), στην προχειρότητα παροχής υπηρεσιών περίθαλψης ή/και έκθεση σε μεταδοτικούς παθογόνους παράγοντες; [6] Δεν υπάρχει, άραγε, κάποια ειλικρινής αναρχική κριτική στη σφαίρα της ιατροφαρμακευτικής βιομηχανίας και των διαπλεκόμενων σε αυτή παραγόντων, καθοδηγούμενη και εξαρτώμενη από τα πρωτόκολλα LD-50, αποτελέσματα που βασίζονται σε πειράματα σε ζώα, φτάνει στην παραγωγή μιας πληθώρας ζημιογόνων ή θανατηφόρων αποτυχιών, τις οποίες αποκαλεί ως παρενέργειες και άλλα μη αναμενόμενα αποτελέσματα; Κάποιοι αντι-πριμιτιβιστές αναρχικοί υπονοούν ότι η εξάπλωση λοιμωδών νοσημάτων, (όπως η ακμή και η σηψαιμία;) είναι αναπόφευκτη και σταθερά θανατηφόρα - μια αναπόφευκτη τυπική διάδοση. [7] Όσοι διατυπώνουν ή συντάσσονται με τέτοιους, ή παραπλήσιους, ισχυρισμούς αδυνατούν να κατανοήσουν το σύστημα αυτοϊασης και επούλωσης με το οποίο η φύση είναι προικισμένη, γεγονός που έχει αποδειχθεί κατά το παρελθόν με τη βοηθητική χρήση φυτικών φαρμάκων από κατοίκους αγροτικών και αστικών περιοχών, χωρίς να επεκταθούμε στην, 4 χιλιάδων ετών, τεκμηριωμένη παλιά ιστορία της παραδοσιακής ασιατικής ιατρικής. Υπάρχει ένας καταγισμός από μελέτες στη σφαίρα της εθνοβοτανολογίας και της ανθρωπολογίας, όπου αναφέρεται πληθώρα παραδειγμάτων μακροχρόνιας χρήσης φυτικών φαρμάκων για την αντιμετώπιση πονοκεφάλων, αϋπνιών, αιμορραγιών και, μολύνσεων. Οι αρχαιολόγοι έφεραν στο φως απολιθώματα του πρόωρου ανθρώπινου γένους, όπου παρατηρείται η επούλωση, μετά από σοβαρούς τραυματισμούς,

συνοδευόμενη από μακροχρόνια επιβίωση.

Επίσης, όσοι αντι-πριμιτιβιστές φοβούνται ότι η ζωή απειλείται από ιατρικά ζητήματα, δεν έχουν κατανοήσει ουσιαστικά την ιστορία και πρακτικής της ομοιοπαθητικής θεραπείας - παραγκωνισμένη στη δυτική ιατρική από όσους υποστηρίζουν θερμά την τακτική της ευρώαμερικανικής αποικιοκρατίας. Πέρα από μια σειρά από σχετικά πρόσφατες καινοτομίες, η ομοιοπαθητική ως διαδικασία επούλωσης, αριθμεί σωρεία επιτυχιών, ειδικά στη Στρατιωτική Ιατρική, σε τραυματισμούς και περίθαλψη τραυματιών. Οι ομοιοπαθητικοί τείνουν να διέπονται από αυταρχισμό, ο οποίος πηγάζει από τα θετικά αποτελέσματα και τις βελτιώσεις που παρατηρούνται κατά την αντίστοιχη χορήγηση θεραπείας, αλλά και ως φορείς της έμπρακτης αμφισβήτησης του ενδεχομένως ισχυρότερου διαχωρισμού στη σφαίρα του καταμερισμού εργασίας στον σύγχρονο πολιτισμό, το διαχωρισμό ανάμεσα σε θεραπευτή και ασθενή. Η ομοιοπαθητική διέπεται από μια επεκτατική αντίληψη, η οποία εκφραζόμενη από τους ομοιοπαθητικούς ιατρούς και υποστηρικτές της, πραγματώνεται στην διαρκή προσπάθεια ολιστικής αντιμετώπισης και καταπολέμησης της αιτίας και όχι την καταστολή των συμπτωμάτων, όπως συνηθίζει η δυτική ιατρική. Και αυτό είναι συνυφασμένο ένστικτο με την ανθρώπινη φύση, πλέον έχει αφαιρεθεί από τους ασθενείς το δικαίωμα πληροφόρησης και γνώσεων, όπως αντίστοιχα έχει αποσπαστεί, από αυτούς ως υποκείμενα, η ικανότητα να αποφασίζουν για τη διαδικασία και διάρκεια θεραπείες, των οποίων γίνονται απλά παθητικοί αποδέκτες. Η επιτυχία των εναλλακτικών θεραπειών τεκμηριώνεται από την ίαση χιλιάδων ασθενών, των οποίων η ασθένεια θεραπεύτηκε και το χρονικό διάστημα ζωής παρατάθηκε. Αλλά, θα μπορούσε να γίνει σύγκριση ανάμεσα στις ποικίλες, πολυδάπανες χρονικά, οικονομικά και επίπονες εξουθενωτικές θεραπείες που προτείνει η κλασσική ιατρική (όπως χημειοθεραπεία ή αιμοκάθαρση), με την ποιότητα της αναλλοίωτης, πραγματικής ζωής - εντούτοις βραχείας (ότερη);[8] Οι ανησυχίες υγειονομικού περιεχομένου θεωρούνται ύψιστης σημασίας, και χαίρουν αντίστοιχης αντιμετώπισης, από τους περισσότερους αντι-πριμιτιβιστές αναρχικούς, ωστόσο, απουσιάζει το ανάλογο ενδιαφέρον και αντίστοιχη ανάλυση του κύριου άξονα εγκαθίδρυσης της ιατρικής κατάρτισης, καθώς και κριτική των εγγενών και συνακόλουθων οργάνων του κοινωνικού ελέγχου, ως παραγόμενο αποτέλεσμα αυτής της εγκαθίδρυσης. [9]

Αντίθετα, οι λαοί αυτοχθόνων Αμερικανών, Αφρικανών, Ασιατών (παραδοσιακών και μη), καθώς επίσης και ευρωπαϊκοί έχουν μακρά παράδοση και αναφορές σε θεραπείες με βότανα, βασιζόμενες στην εμπειρική πρόοδο μέσα από την καταγραφή επαληθεύσεων, αποτυχιών και συμπερασμάτων από θεραπευτές και ασθενείς.[10] Πιθανώς, αρχίζοντας από την παρατήρηση ζώων του εκάστοτε τόπου, οι ανθρώπινη γνώση και εμπειρία εμπλουτίστηκε με μια εκτεταμένη φαρμακοποιίας φυτικής προέλευσης, από τις απαρχές αναγνώρισης και προσδιορισμού των ειδών - και ορισμένοι παλαιό ανθρωπολόγοι, οι οποίοι παραλληλίζουν και παρομοιάζουν τη χρήση των φαρμακευτικών ειδών διατροφής με τη χρήση της πυρκαγιάς, η οποία υπήρξε αναπόσπαστο μέρος της ανθρωπίνης προϊστορίας**.

Σε Χιλιάδες Ανέρχονται Οι Θάνατοι Λόγω Της Βιομηχανίας

Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν ή τραυματίζονται, ετησίως, από εργατικά ατυχήματα στον, προηγμένης ανάπτυξης, καπιταλισμό.[11] Οι διαδικασίες ασφαλούς αυτοδιαχείρισης και οι κατευθυντήριες γραμμές για διαφύλαξη της υγείας, ίσως κάνουν τους χώρους εργασίας πιο υποφερτούς και βιώσιμους, αλλά αδυνατούν να εξαλείψουν ουσιαστικά τους κινδύνους που ενυπάρχουν. Είναι, επίσης, σημαντική η αναφορά του γεγονότος ότι πολλές από τις βελτιώσεις ασφαλείας σε χώρους εργασίας, που σημειώθηκαν στις ΗΠΑ τα τελευταία πενήντα χρόνια είναι, στην πλειονότητα τους, αποτέλεσμα δράσεων που ξεκίνησε και

περάτωσε η OSHA (τμήμα της αμερικάνικης πολιτείας για την διασφάλιση και υγιεινής στους εργασιακούς χώρους) και άλλοι γραφειοκρατικοί φορείς, καθώς και η κατάθεση πολυάριθμων δικαστικών αγωγών εναντίον ιδιοκτητών. Στην πραγματικότητα, το δικαστικό σκέλος της κυβέρνησης χρησιμοποιείται για την καταπολέμηση αντιπρολεταριακών συνθηκών, τις οποίες επιβάλλει στους εργάτες η οικονομική ελίτ, ένα πεδίο το οποίο οφείλει να αναδεικνύει όποιος υποστηρίζει σοβαρά την αναγκαιότητα και μάχεται για κατάργηση του κράτους.

Δέκα χιλιάδες θάνατοι ή τραυματισμοί, ετησίως, είναι ο απολογισμός εργατικών ατυχημάτων κατά την ώρα χρήσης οχημάτων.^[12] Αν η χρήση μηχανοκίνητων οχημάτων είναι μοιραίο να συνεχίσει η ATR, με την πραγμάτωση της επανάστασης θα εξαφανιστούν οι κακοί οδηγοί από τις οδικές αρτηρίες; Η αυτοδιαχείριση της παραγωγής και διανομής θα διασφαλίσει τη σύνεση και κατάρτιση των οδηγών αυτοκινήτων, λεωφορείων, οδηγών φορτηγών μοτοσικλετιστών, ποδηλατιστών, ή πεζών; Θα είναι ικανό το σύστημα αυτοδιαχειριζόμενων τρένων να εμποδίζει εκτροχιασμούς; Θα μπορέσει η αυτοδιαχείριση να αποτρέψει τις προσαράξεις, συγκρούσεις, πετρελαιοκηλίδες για τις οποίες ευθύνονται τα πλοία και έχουν ως συνέπεια το δηλητηριασμό θαλάσσιων θηλαστικών;

“Χιλιάδες Θα Πεθάνουν” Και Άλλοι Παραλογισμοί

Ο διακεκριμένος ομιλητής, αντι-πριμιτιβιστής και αναρχοσυνδικαλιστής Andrew Flood ισχυρίζεται με βεβαιότητα στο δοκίμιο του "Πολιτισμός, Πριμιτιβισμός Και Αναρχισμός" (διαθέσιμο στον ιστότοπο anarkismo.net) ότι "δεν υπάρχει ίχνος σφάλματος στους πριμιτιβιστές οι οποίοι αναγνωρίζουν ότι η επιθυμία επιστροφής της ανθρωπότητας στον πρωτόγονο κόσμο συνεπάγεται “μαζικούς θανάτους”". Ο Flood παραθέτει τέσσερις πηγές, από τις οποίες αντλεί τις αναφορές του: τον Miss Ann Thropy (ο οποίος δεν είναι αναρχικός, ούτε καν πριμιτιβιστής, απλά ένας φυσιολάτρης της παλιάς σχολής^[13]); ένας ανώνυμος συγγραφέας του FAQ (πιθανότατα αναρχικός^[14]); ο Derrick Jensen (επίσης δεν είναι αναρχικός ή πριμιτιβιστής^[15]); και ο Συνασπισμός Ενάντια Στον Πολιτισμό (η μοναδική πηγή σε αυτή τη λίστα οποία αυτοπροσδιορίζεται ως ένα εγχείρημα με χαρακτηριστικά αναρχοπριμιτιβισμού). Παρακάμπτοντας το πραγματικό περιεχόμενο των ποσοτικών τιμών, το άμεσο πρόβλημα αυτών των αιτιολογικών αναφορών συνίσταται στο γεγονός ότι δεν υπάρχουν πριμιτιβιστές οι οποίοι δεν είναι αναρχικοί, ακριβώς όπως όσοι δηλώνουν ότι τάσσονται εναντίον του πολιτισμού αλλά δεν προσδιορίζονται ως αναρχικοί ή πριμιτιβιστές. Η άρνηση αναγνώρισης και γνώσης τέτοιων παραμέτρων, καθώς και τη λειτουργία τους ως διαχωριστικοί παράγοντες (οι οποίοι, ομολογουμένως, μπορεί να είναι αρκετά λεπτοί και δυσδιάκριτοι) είναι απλά πολύ ανειλικρινές. ^[16]

Δυστυχώς για τον Flood (και όσους άλλους συντάσσονται μαζί του σε αυτό το ζήτημα), δύο εκ των συγγραφέων δε φέρουν καν την ιδιότητα του αναρχικού, επομένως δεν υπάρχει κοινή βάση συζήτησης, εκτός και αν ο Flood επιθυμεί να προσθέσει τη χρήση ενοχής θεωρώντας ότι προσδίδει συνεκτικότητα στην αρμονία της ρητορικής του. Εδώ διαφαίνεται ένα επιπλέον πολύπλοκο ζήτημα: ποιοι είμαστε εμείς και από ποια θέση, ώστε να θεωρούμαστε ως εκπρόσωποι μιας συγκεκριμένης τάσης; Επιδιώκοντας την απαξίωση του διαχωρισμού, στο εσωτερικό του αναρχικού ρεύματος, ή του αναρχισμού εν γένει, σε ειδικές τάσεις, παραθέτω παραδείγματα γελοίους αναρχικούς (χριστιανούς, ειρηνιστές, αντιμπεριαλιστές, κτλ...). Αλλά τι θα εξυπηρετούσε μια τέτοια ανάλυση, πέρα από την ανάδειξη της υπόθεσης ότι όντως υπάρχουν γελοίοι αναρχικοί; Είναι αρκετά δύσκολο, όλοι οι αναρχικοί να συμφωνήσουν στην οπτική με την οποία αντιλαμβάνονται και αντιμετωπίζουν τα ζητήματα που ανοίγονται και τις αναλύσεις που παρατίθενται από

διάφορους αναρχικούς θεωρητικούς, έτσι ο καθένας αποφασίζει πως επιλέγει να τα αντιμετωπίσει, όντας πραγματικό υποκείμενο φορέας του αυθεντικού ή παραδοσιακού αναρχισμού. Δεδομένης της πολυπλοκότητας και φιλοσοφικές αντιφάσεις, ως κομβικά χαρακτηριστικά, που διέπουν τον αναρχισμό, συνήθως είναι καλύτερα να αποφεύγουμε τέτοιες απόπειρες ομαδοποιήσεων.^[17] Η απόφαση του Flood να αναφερθεί σε συγκεκριμένους συγγραφείς παρουσιάζοντας τους ως πριμιτιβιστές δεν διασφαλίζει την αξιοπιστία του, αφού επιλέγει τον οποιοδήποτε περιθωριακό συγγραφέα θεωρώντας ότι συνιστά το μέσο αντιπροσωπευτεί του αναρχισμού γενικά - ή οποιασδήποτε από τις επιμέρους τάσεις του (όπως ο πριμιτιβισμός) {μια λογική ξένη και ίσως εχθρική για στην αναρχία}- αποτελεί κατεξοχήν πειστήριο αναξιπιστίας, και καθίσταται ιδιαίτερα ενοχλητικό όταν προέρχεται από κάποιον αυτόκλητο υπερασπιστή και προστάτη του αναρχισμού από υποθετικά ψευδοαναρχικούς και άλλους περισπασμούς.

Επιπροσθέτως, υπάρχει μια αξιοσημείωτη διαφορά ανάμεσα στην αναγνώριση και παραδοχή του γεγονότος ότι ένα σκεπτικό βιοθεωρίας και τρόπου ζωής το οποίο θεμελιώνεται ενάντια στη βιομηχανία ισοδυναμεί ή συνεπάγεται με μείωση του πληθυσμού, αναφέροντας ότι εκείνοι που το υποστηρίζουν είναι αυτοί που πρόκειται να συστήσουν ένα σύστημα γενοκτονίας στο οποίο αποστολή θα είναι ο σφαγιασμός του πληθυσμού αποκτά σφάζονται (la Pol Pot, η περίφημη anarcho-primitivist[?!] συχνή επίκληση από αντι-primitivists). (ως ενσαρκωτές του Pol Pot, διάσημου αναρχοπριμιτιβιστή[;!]) συχνό επιχείρημα των αντι-πριμιτιβιστών). Το πρόβλημα των αντι-πριμιτιβιστών έγκειται στο γεγονός ότι διαρκώς απλά ερμηνεύουν μια υποθετική παραδοχή, ότι δηλαδή οι αναρχο-πριμιτιβιστές επιθυμούν το σφαγιασμό εκατομμυρίων, έτσι ώστε η ουτοπία που οραματίζονται να υλοποιηθεί. Απ' όσο γνωρίζω δεν υπάρχει κανένας αναρχο-πριμιτιβιστής που να ενστερνίζεται αυτό τον ισχυρισμό αυτό: εμμένει στην αναγκαιότητα επιστροφής στη δημιουργία αχυράνθρωπων. Η αγνόηση και άρνηση της υπόστασης του άλλου, ως υποκείμενου, είναι μια παλιά μέθοδος αυταρχισμού και υπεκφυγής, και συνεπώς ιδιαίτερα άτοπη όταν χρησιμοποιείται από αναρχικούς.

Η κατηγορία ότι κάθε και όλοι οι πριμιτιβιστές προπαγανδίζουν και επιθυμούν φαινόμενα όπως η γενοκτονία είναι παράλογος. Η δήλωση περί "θανάτου εκατομμυρίων" είναι ένα σύνθημα κενό νοήματος, που αποβλέπει στη χειραγώγηση και το φανατισμό – που υποτίθεται η διαρκής του επανάληψη από πολλούς διαφορετικούς αντι-πριμιτιβιστές αποτελεί εχέγγυο της αξιοπιστίας του. Όμως, ουσιαστικά, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια σπασμωδική θέση, η οποία απλά στοχεύει στην εξάλειψη κάθε πεδίου συζήτησης στο ζήτημα αυτό. Ο ισχυρισμός περί "θανάτου εκατομμυρίων" δεν συνιστά επιχείρημα, ούτε καν μια απλή άποψη, αφού δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να προσδιοριστεί ποσοτικά, να αποδειχθεί ή να αμφισβητηθεί. Είναι ένας ισχυρισμός που δεν μπορεί να τεκμηριωθεί, απλά αρθρώνεται και προωθείται με δογματικό τρόπο. Οποιαδήποτε και όλα τα δόγματα είναι ανεπαρκή και μη ελκυστική για οποιονδήποτε αυτοπροσδιορίζεται ως αναρχικός ή συνδεόμενος υπό οποιονδήποτε τρόπο με αυτό το ρεύμα.

Η επιχειρηματολογία του Flood επεκτείνεται περαιτέρω υποστηρίζοντας ότι "ο πριμιτιβισμός δεν αποτελεί υποκατάστατο του αγώνα των αναρχικών προς την απελευθέρωση, η οποία προϋποθέτει τη χρήση της τεχνολογίας για την εξυπηρέτηση αναγκών των υποκειμένων και όχι τη συλίβδην απόρριψη της." Ένα επιχείρημα ακόμη λιγότερο τεκμηριωμένο το οποίο δεν αφήνει περιθώρια αναστοχασμού και επαναξιολόγησης της παραμέτρου για τα κριτήρια, το είδος και την ποιότητα της τεχνολογίας, ώστε να κριθεί αν θεωρείται κατάλληλη για την εξυπηρέτηση των σκοπών της

αυτοδιαχείρισης του πολιτισμού. Σε μια εποχή που η βιομηχανία, και ό,τι μπορεί να θεωρηθεί ως σύγχρονη τεχνολογία, άρχισε να εξυπηρετεί οικονομικά συμφέροντα (από την περίοδο της Παρισιανής Κομμούνας μέχρι την Ισπανική Επανάσταση), μια τέτοια δήλωση προέρχονται από αναρχικούς θα μπορούσε να ηχεί αρκετά ανοικτόμυαλη και συναρπαστική, αλλά στις αρχές του 21ου αιώνα ένας τέτοιος ισχυρισμός ακούγονταν απελπιστικά αφελής. Η επιχειρηματολογία που παρατίθεται, στο σύγγραμμα του FLOOD αναφορικά με τη χρήση της τεχνολογίας, είναι ολοκληρωτικά αποκομμένη από κάθε είδους κριτική αξιολόγηση: αναφέρεται στην αμφισβητούμενο, λαϊκίστικο και συσκοτιστικό επιχείρημα ότι η τεχνολογία εν ολίγοις είναι ένα ουδέτερο σύστημα, κινητήριος δύναμη και αποτέλεσμα του οποίου είναι οι καλές προθέσεις και επιδρούν σε αυτό κάποιες αόρατες και ακαθόριστες οικονομικές δυνάμεις[18]. Η περιπλοκή της συνδεσιμότητας και αλληλεπίδρασης των διαφόρων ωφέλιμων τεχνολογιών με εκείνες των οποίων τα αποτελέσματα είναι λιγότερο έως καθόλου ευεργετικά διαφεύγει εντελώς από όσους ενστερνίζονται την εν λόγω απλουστευτική και λαϊκιστική θέση. Η διασύνδεση, αλληλεπίδραση και ατέρμονη επέκταση, παράγοντες οι οποίοι υποβόσκουν σε μια πλειάδα τομέων της σύγχρονης τεχνολογίας συνθέτουν το πάζλ συνθηκών της κατάστασης, όπου δεσπάζει η λογική της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Μια εικόνα, η οποία για να γίνει πραγματικότητα πρέπει να γίνει πράξη από τους υπηκόους, μαριονέδες υποχρεωμένες σε ρόλο υποχείριων: οι τεχνοκράτες οραματίζονται ότι δεν θα υπάρξει διαφυγή από αυτή την ξέφρενη τροχιά στην οποία έχουν παγιδέψει την ανθρωπότητα και το περιβάλλον της. Ποια είναι η εναλλακτική για όσους δεν επιθυμούν να είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με την τεχνολογική εξέλιξη; Ο τελευταίος ισχυρισμός του Flood στον οποίο θα αναφερθώ είναι ο εξής: “Το πρόβλημα έγκειται στην τάση των πριμιτιβιστών να επιτίθενται σε μεθόδους μαζικής οργάνωσης, οι οποίες όμως είναι αναγκαίες για την πραγμάτωση της ανατροπής του καπιταλισμού”. Η απόκρουση του εν λόγω ισχυρισμού δεν επαφίεται καν στον πριμιτιβισμό: θεωρώ, ζήτημα που αναδεικνύεται και στο παρόν κείμενο, ότι πρόκειται για μια επίθεση η οποία εκτοξεύεται από μετά-αριστερό-αναρχικούς.[19]. Τα ερωτήματα που θέτει το ζήτημα της οργάνωσης στους αναρχικούς πάντα ήταν και παραμένουν πολύ συγκεκριμένα: για τι είδους οργάνωση μιλάμε; πιο σκοπό καλείται να εξυπηρετήσει ως τέτοια; με ποιους καλούμαστε να συνυπάρξουμε και συνδιαμορφώσουμε στο πλαίσιο αυτής της οργάνωσης; Για άλλη μια φορά οι ισχυρισμοί του Flood δεν κινούνται από κάποιου είδους κριτική εξέταση, σε αυτή τη συγκυρία της πραγματικής και συγκεκριμένης ριζοσπαστικής/ανατρεπτικής ιστορίας. Η κύρια επίθεση του, διαμέσου τέτοιων ισχυρισμών είναι ιστορική: μέχρι στιγμής, δεν έχει σημειωθεί καμία πλήρως επιτυχημένη ανατροπή του καπιταλισμού, έτσι δεν υπάρχει τρόπος αξιολόγησης και ελέγχου της εγκυρότητας και αξιοπιστίας των απόψεων του. Απλά δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε εάν οι μέθοδοι μαζικής αναρχικής οργάνωσης θα λειτουργήσει βοηθητικά ή αν θα αποτελέσει εμπόδιο, ή ακόμη και ίσως να αποδειχθεί παράγοντας ο οποίος είναι εντελώς άσχετος με την οριστική ανατροπή του καπιταλισμού. Δεν υπάρχει κάτι προηγούμενο στο οποίο μπορούμε να στηριχτούμε και να οδηγηθούμε σε αντίστοιχα συμπεράσματα.[20]. Μια τέτοια ηθική θεωρείται αυτονόητη, τουλάχιστον σε ειλικρινή και στοχαζόμενα υποκείμενα όπως οι αναρχικοί που πραγματεύονται και θέλουν βρουν λειτουργικές διεξόδους και υποτιθέμενα οφέλη κατά την επίλυση το ζητήματος της αναγκαιότητας για κάθε είδους οργάνωση (μαζικής ή μη) με κατεύθυνση την επίτευξη των στόχων της αναρχικής επανάστασης και την πραγμάτωση της, ή τουλάχιστον πειραματίζονται σε αυτό το πεδίο. Αλλά ο σκεπτικισμός και η κριτική είναι στοιχεία άρρηκτα συνδεδεμένα με μια ιδεολογικοποίηση της μαζικής οργάνωσης ως αυταξία και αυτοσκοπός.

Ακριβώς όπως τα “ μαζικά σχήματα εμφανίζονται και εξαφανίζονται πυροτεχνηματικά” ως όχλος, ομοίως η οργάνωση των μαζών έχει τη δύναμη του δόγματος, εφορμείται από μια Αληθινή Πίστη: η γοητεία της πηγάζει από τη δύναμη της ατελείωτης επανάληψης. Οι τρεις ισχυρισμοί του Flood είναι εκ διαμέτρου αντίθετες με αντιλήψεις οι οποίες διέπονται από κριτική σκέψη, εις βάθος, αντικειμενική και ψύχραιμη εξέταση των ιστορικών δεδομένων. Τέτοιες ιδεολογικές αγκυλώσεις εξυπηρετούν μόνο πομπώδη λογίδια, αλλά οι μοιρολατρικοί στοχασμοί εμποτισμένοι με μια τυφλή πολιτική θέση και οργανωτικό στόχο, ως παράγοντες από μόνοι τους δεν αρκούν, για τη χάραξη μιας αξιοπρεπούς αναρχικής στρατηγικής.

Η Εργασία Κατόπιν Της Επανάστασης

Χάριν της επικείμενης διαλεκτικής, ας πούμε ότι έχει γίνει μια αναρχική επανάσταση, σε παγκόσμιο επίπεδο, η οποία έχει καταφέρει να καταργήσει οριστικά κράτη και σχέσεις, οι οποίες θεμελιώνονται στη βάση του καπιταλισμού. Δεν υπάρχει ο ρόλος του μπάτσου ή αφεντικού, και όλοι στον κόσμο είναι ελεύθεροι να δημιουργήσουν / οργανώσουν / διατηρήσουν τα απαραίτητα μέσα για την επιβίωσή τους ζώντας σε ομόσπονδες κοινότητες όπου θα εκφράζονται και θα χωράνε όλες οι ιδιαιτερότητες της διαδικασίας λήψης αποφάσεων, και η ομοφωνία θα είναι ο κανόνας. Είναι πλέον επίσημα Μετά Την Επανάσταση.

Εν μέσω απουσίας διαδικασιών οι οποίες θα εξασφαλίζουν τη διασύνδεση με τους όρους, κώδικες, γραφειοκρατικές ακυρώσεις και κανόνες του καπιταλισμού, πόσοι άνθρωποι θα αναλώνουν χρόνο εθελοντικά για την εκτέλεση επαχθών καθηκόντων, τα οποία όμως είναι απαραίτητα για τη διατήρηση της επιβίωσης μιας ζωής που βιώνεται στη μητρόπολη; Η εξόρυξη μεταλλευμάτων, χημικών, άνθρακα, και όσων άλλων εναπομεινάντων πλουτοπαραγωγικών πηγών είναι βαρετή όσο και επικίνδυνη. Οι όποιες ομόσπονδες και αυτοδιαχειριζόμενες μέθοδοι εξόρυξης εφευρεθούν αδυνατούν να λύσουν ένα τέτοιο πρόβλημα. Και επιπλέον, ακόμη και αν η εργασία, παράγοντας που αποτελεί προϋπόθεση για την επιβίωση στην πόλη, ήταν λιγότερο επικίνδυνη και κουραστική, πόσοι άνθρωποι θα επέλεγαν να εργαστούν για τρεις έως πέντε ώρες την εβδομάδα;

Ας υποθέσουμε ότι ένα ποσοστό κάτω από το 50% των ατόμων που απασχολούνται ως εργάτες ορυχείων αποφάσισε ότι, εκτός από τα καθήκοντα που τους αντιστοιχούν να φέρουν σε πέρας, διατύπωναν επιπλέον την επιθυμία να γίνουν ήρωες της επανάστασης, υπερβαίνοντας τα επαχθή εργασίας στα ορυχεία, που εβδομαδιαία θα πρέπει να εκτελούν. Θα επαρκούσε κάτι τέτοιο για τη διατήρηση της υποδομής της παγκόσμιας βιομηχανίας;

Η επεξεργασία και διαχείριση των λυμάτων και ο καθαρισμός αστικών αποβλήτων συνιστά μια αναγκαιότητα απαραίτητη για την επιβίωση στο μητροπολιτικό περιβάλλον. Πόσοι κάτοικοι των μητροπόλεων θα δίνονται εθελοντικά να δεσμευτούν για περισσότερες από τρεις έως πέντε ώρες την εβδομάδα, για να συμβάλλουν εργαζόμενοι για την ποιοτική αποκατάσταση του νερού κατόπιν του καθαρισμού λυμάτων; Η αυτοδιαχείριση μιας τέτοιας πληθώρας καθηκόντων, η περάτωση των οποίων είναι αναγκαία για τη διατήρηση της επιβίωσης στην πόλη με έναν τρόπο ο οποίος δεν θα συνεπάγονταν την επιστροφή στη αθλιότητα που είναι γνωστή ως μεσαιωνική εποχή, δεν τα καθιστά λιγότερο επαχθή.

Σίγουρα θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι που είναι πρόθυμοι να κάνουν περισσότερα από ό,

τι θα μπορούσε να θεωρηθεί δίκαιο μερίδιο τους, εν ήδη αγγαρείας, αλλά θα είναι μια τέτοια μορφή, μεμονωμένης αυτοθυσίας, επαρκής για την υποστήριξη έξι δισεκατομμυρίων ανθρώπων; Ακόμη και ένα αυτοδιαχειριζόμενων αστικό σύστημα για να καταστεί βιώσιμο θα απαιτούσε μια ριζική αναδιάρθρωση των αναγκαίων υποδομών. Καμία πολεοδομία δεν οργανώνεται με βάση την κλίμακα του συνόλου των ανθρώπινων σχέσεων (παραγωγικών, διανομής, συντήρησης, καινοτομίας), στα πλαίσια των οποίων πιθανότατα αναπαράγονται - και μάλλον με ταχύς ρυθμούς - ο καταμερισμός εργασίας και η μηχανοποίηση, ως παράγοντες άρρηκτα συνδεδεμένοι που με τη σύγχρονη ταξική μητροπολιτική ζωή. Η αμφισβήτηση της βάσης και των κόμβων, στο σκελετό των οποίων δομείται η ταξική κοινωνία των μαζών (καταμερισμός της εργασίας, εξάρτηση από τις μηχανές, εξάρτηση από ρυπογόνα καύσιμα) σπάνια αναδεικνύεται ως ζήτημα προς συζήτηση σε οποιασδήποτε αντι-πριμιτιβιστική συζήτηση.^[21] Τι μπορεί να αποτρέψει τους ανθρώπους από το να εγκαταλείψουν τα αστικά κέντρα;

Πώς Θα Μπορούσε Κάποιος Αναρχικός Να Θρέψει Έξι Δισεκατομμύρια Ανθρώπους; Ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν μεριμνεί για τη διατήρηση βιωσιμότητας χιλιάδων ανθρώπων στον τρίτο κόσμο, οι οποίοι δεν έχουν πρόσβαση σε καθαρό νερό και επαρκή τροφή: οι ευθύνες για αυτή την αποτρόπαια κατάσταση μπορούν δίκαια να αποδοθούν στο ακαταλάγιαστο πάθος των καπιταλιστών για διαρκές κέρδος και την αρπακτική όρεξη που τους διακατέχει, παράγοντες των οποίων οι συνέπειες εκφράζονται ως ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων, την ατέρμονη διεξαγωγή πολέμων, αιματηρών συγκρούσεων (οικονομικών και μη) και καταστροφή της φύσης, θυσιάζοντας τη στις επιταγές της εκβιομηχάνισης. Όπως πολλοί κριτικοί έχουν επανειλημμένα και ακούραστα τονίσει, το ζήτημα δεν έγκειται στην έλλειψη ή ανεπάρκεια παραγωγής, αλλά στην άνιση κατανομή. Η πικρή αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι η κατάργηση του καπιταλισμού δεν συνεπάγεται αυτόματα σε όσους υποφέρουν λόγω στέρησης πρόσβασης στους πόρους να την ανακτήσουν. Και, όσο δύσκολο και αν είναι να παραδεχτούμε ένα τόσο δυσάρεστο γεγονός, δυστυχώς δεν είναι βέβαιο, ότι η πραγμάτωση μιας αναρχικής επανάστασης δύναται να λύσει τέτοια προβλήματα και ανισότητες. Η κατάργηση του επιβεβλημένου καθεστώτος στέρησης είναι μια καλή αφετηρία, αλλά αν δεν συνοδεύεται από επιθυμία και προθυμία εκείνων που υποφέρουν να αλλάξουν τις καταστάσεις και τις σχέσεις τους οι ίδιοι, επιστρέφουμε πίσω στο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν αναρχικοί και οποιοδήποτε άλλο υποκείμενο θεωρεί τον εαυτό του επαναστάτη - δηλαδή, τη προφανής παραίτηση, παθητικότητα και απάθεια αυτών οι οποίοι υποφέρουν περισσότερο και υφίστανται σε μεγαλύτερο βαθμό τις συνέπειες της κυριαρχίας του κεφαλαίου και του εμπορίου.

Αν η σίτιση του πληθυσμού, σε οικουμενικό επίπεδο, εναποτεθεί στους αγρότες και κτηνοτρόφους, η απαιτούμενη εργασία στο πεδίο της πρωτογενούς παραγωγής τροφής θα υπερβαίνει το προαναφερθέν (ουτοπικό) όριο των τριών με πέντε ωρών ανά εβδομάδα. Αν συνεχιστεί η ύπαρξη μεγάλων αστικών κέντρων, τότε θα πρέπει να υπάρχουν αντίστοιχα μεγάλες κοντινές περιοχές με γεωργικές και κτηνοτροφικές εκτάσεις, προκειμένου να θρέψουν τους κατοίκους των πόλεων. Αφήνοντας, κατά αυτό τον τρόπο, στην άκρη το κομβικό ερώτημα αναφορικά με την έλλειψη δικαιωμάτων ιδιοκτησίας: πόσο πρόσφατη είναι η απελευθέρωση των αγροτών και η επιστροφή τους στις περιοχές από τις οποίες είχαν εξοριστεί και αποστερηθεί, καλούμενοι πλέον να συνεχίσουν την, πλέον βιομηχανική, αγροτική παραγωγή σε μεγάλης κλίμακας καλλιέργειες, γνωστή ως μονοκαλλιέργεια για να καλύψουν τις ανάγκες εξαγωγής και τροφοδότησης των πόλεων; Δεν θα έπρεπε να περιμένουμε - όπως άλλωστε έχει επαναληφθεί στη σύγχρονη ιστορία - ότι θα διεκδικήσουν

εκ νέου και θα αυτο-οργανώσουν τη γη και την παραγωγή τους με τοπικό / περιφερειακό επίπεδο, θέτοντας την ποιοτική διαβίωση ως προτεραιότητα; Ποια είναι η αναρχο-συνδικαλιστική στρατηγική που τίθεται υπό συζήτηση σχετικά με την ανακατανομή της γης, και πώς σχεδιάζεται ο ανεφοδιασμός φαγητού έξι δισεκατομμυρίων ανθρώπων με σεβασμό, τη στήριξη και την προστασία της αυτονομίας όσων επιθυμούν να αυξηθεί η ποσότητα τροφίμων; Κατά τη διάρκεια κάθε μετάβαση σε μια επαναστατική πολεοδομία, θα υπήρχαν αποθέματα τροφής επαρκή για έξι δισεκατομμύρια ανθρώπους; Είναι αμφίβολο ότι ακόμα και το πιο καλομελετημένο αναρχο-συνδικαλιστικό σενάριο μπορεί να αναλάβει και να φέρει σε πέρας τη σίτιση έξι δισεκατομμυρίων ή έστω να την διευκολύνει.

Η πρόκληση την οποία καλούνται να αντιμετωπίσουν οι αναρχικούς που παραμένουν προσκολλημένοι στην ιδέα της διατήρησης και / ή της επέκτασης μιας αστικοποιημένης κοινωνίας έγκειται στην πρόταση κάποιων υποδείξεων (σίγουρα όχι υπό μορφή σχεδιαγραμμάτων) με προτεινόμενους δρόμους, αποχετεύσεις, (δια) ηπειρωτικές μεταφορές, οπτικές ίνες, και άλλα εργαλεία του σύγχρονου βιομηχανισμού, ώστε να μπορεί να διατηρηθεί χωρίς απειλές, καταναγκασμό, και πλήθος άλλων μπανάλ πιέσεων για συμμόρφωση.[\[22\]](#) Σε κάποιο σημείο πρέπει να βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στη γενική πολιτισμική ευημερία του κάθε ανθρώπου (ανθρωπότητας) και των ιδιότυπων απαιτήσεων που διαμορφώνονται στο αστικό πεδίο. Ένας φίλος κάποτε μου επισήμανε κατά τη διάρκεια μιας αντίστοιχης τυχοδιωκτικής συζήτησης ότι εάν τιθόταν η αναγκαιότητα να επιλέξει μπροστά στο δίλλημα ανάμεσα στην ελευθερία και το τηλέφωνο, ξέρει που είχε επέλεγε.

Γιατί Δεν Είμαι Αντι-Πριμιτιβιστής

Σε σχέση με το ζήτημα του αναρχο-πριμιτιβισμού έχω καταγραφεί ως κριτικός, αλλά επιλεκτικά υποστηρικτικός και ενίοτε συντάσσομαι υπέρ αυτής της τάσης.[\[23\]](#) Παρά την ανησυχία και τον σκεπτικισμό μου αναφορικά με αρκετά σημεία και πτυχές του αναρχο-πριμιτιβισμού, αδυνατώ να θεωρήσω τον εαυτό μου αντι-πριμιτιβιστή. Μέχρι στιγμής, οι αντι-πριμιτιβιστές έχουν στηριχθεί σχεδόν αποκλειστικά στην εφεύρεση και χρήση επιχρισμάτων, υπονοούμενων, και ψευδών δηλώσεων, τεχνάσματα μέσω των οποίων επιδιώκουν να κερδίσουν εντυπώσεις σε ρητορικό επίπεδο. Αρνούμενοι να αποδεχθούν την επιχειρηματολογία των αναρχο-πριμιτιβιστών, η οποία προκύπτει από πειραματισμούς που εφαρμόζουν, οι αντι-πριμιτιβιστές αρέσκονται σε καταγιγισμό καταγγελιών για οτιδήποτε δεν συνάδει με όσα παραμένουν ταμπού και αφόρητες καρικατούρες.[\[24\]](#)

Η διερεύνηση και αμφισβήτηση υποθέσεις αναφορικά με την κοινωνία των μαζών και της βιομηχανοποίησης συνιστά μια από τις πιο σημαντικές συνεισφορές για την ανάλυση και ερμηνεία όσων μπορεί να προσφέρει ο αναρχο-πριμιτιβισμός στην αναρχική θεωρία, θυμίζοντάς μας ποιο είναι το διακύβευμα και τι είναι δυνατό να διεκδικήσει εκ νέου για το σύνολο του ανθρώπινου πολιτισμού και της ιστορίας. Μερικοί μπορεί να λαχταρούν μια ευρέως διαδεδομένη επιστροφή στον άνθρωπο-τροφοσυλλέκτη και το κυνήγι, ενώ άλλοι μπορεί να εμπνέονται από μια βαθιά ριζωμένη μισανθρωπία, αλλά και τη δέσμευσή και αφοσίωση τους στον αγώνα για την ανατροπή του κράτους, του καπιταλισμού, και του συνόλου των πεδίων στα οποία επιδρά η κάθε μορφής εξουσίας τους τοποθετεί σαφώς μέσα στην αναρχική σφαίρα επιρροής. Είμαστε σε θέση να αμφισβητήσουμε τις στρατηγικές και τακτικές τους, και θα πρέπει να αντικρούσουμε, σε επίπεδο ρητορικής, τις παραδοχές και αναλύσεις τους - όπως οφείλουμε και σε κάθε άλλο πεδίο διαλεκτικής με όλους τους ριζοσπάστες, συμπεριλαμβανομένης και της εσωτερικής διαλεκτικής με τον εαυτό μας -

αλλά για να συμβεί κάτι τέτοιο υποκινούμενο από καλές προθέσεις και ανιδιοτελή κίνητρα, απαιτείται ως προϋπόθεση η αντίληψη, συνειδητοποίηση και κατανόηση όσων εμείς να τους αναγνωρίσουμε σοβαρά με τους δικούς τους όρους, κάτι που ουσιαστικά όλοι οι ρητορικά αντι-πριμιτιβιστές έχουν δείξει ότι δεν είναι ικανοί να το κάνουν.

Ορολογία

Πολιτισμός

Οι ορισμοί και τα χαρακτηριστικά που αποδίδονται υπό αυτό τον όρο ποικίλουν ανάλογα με τον ομιλητή/συγγραφέα και την θεματολογία στην οποία αναφέρεται. Για τους σκοπούς του παρόντος κειμένου, προτιμώ να τον ορίζω σε ένα γενικό πλαίσιο, καθώς αναφέρομαι σε κάποια συνθήκη ή κατάσταση η οποία καθορίζει την διαβίωση των υποκειμένων στις πόλεις, ως παράγοντας που επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που αφορούν την ενσωμάτωση στους ρυθμούς της μητρόπολης και τους διαφοροποιούν από τους κάτοικους των γύρω αγροτικών περιοχών: πληθυσμοί των πόλεων απαρτίζονται επίσης και από διάφορες και διαφορετικές κουλτούρες και διαχωρίζονται στο εσωτερικό τους, ενώ συγχρόνως μοιράζονται το ίδιο αστικό τοπίο. Ο ορισμός αυτός δεν στοχεύει στην ανάδειξη του τι είναι σωστό - και λάθος – στα πλαίσια της αστικής ύπαρξης. Θα αφήσουμε για άλλη φορά την αναφορά σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και σε πλαίσιο.

Καταμερισμός Εργασίας

Ο όρος αυτός αναφέρεται στο καθεστώς, όπου η παραγωγική εργασία κατακερματίζεται σε τέτοιο βαθμό ώστε κανένα άτομο δεν έχει πλέον τη δυνατότητα ή την ευκαιρία να εκτελέσει διαφορετικές μεταξύ τους εργασίες ή να ολοκληρώσει μια εργασία που προϋποθέτει διαφορετικά στάδια: επιπλέον, η γνώση και η εμπειρογνωμοσύνη που απαιτείται προκειμένου να υπερβούμε και να ξεπεράσουμε τον καταμερισμό εργασίας, είτε περνά από τον κυκλώνα της γραφειοκρατίας ή θα αποσιωπάται, ή και τα δύο. Η εξειδίκευση των καθηκόντων, η οποία περιλαμβάνει τη γνώση, εμπειρία και ικανότητα, διαφοροποιείται σε σχέση με τη μεθοδολογία μέσα από την οποία οι κοινωνιολόγοι κατανοούν τον καταμερισμό της εργασίας. Οι άνθρωποι μπορούν να μάθουν να εξειδικεύονται έξω από τη σφαίρα της ιεραρχίας, ενώ οι καταμερισμοί εργασίας ενισχύονται, διογκώνοντας και επεκτείνοντας το φάσμα των ιεραρχιών και ταξικών διακρίσεων.

Ιατρογένεση

Η φανταχτερή αυτή λέξη αναφέρεται σε ακούσιες ή ανεπιθύμητες ενέργειες ή επιπλοκές που προκαλούνται ή που προκύπτουν λόγω χορήγησης εσφαλμένης ιατρικής θεραπείας ή συμβουλών: φαίνεται να υπόκειται σε διαφορετική κατηγορία από την αμέλεια. "Προκύπτει από ένα θεραπευτή" είναι η κατά γράμμα απόδοση στα ελληνικά

Αναρχο-Πριμιτιβισμός

Μια τάση με αναρχικές καταβολές και ροπή, η οποία εστιάζει στην ανάδειξη του αυταρχισμού και της αποξένωσης ως πτυχές του ανθρωποκεντρικού πολιτισμού. Οι πιο συνεπείς αναρχο-πριμιτιβιστές «στοχάζονται τον πριμιτιβισμό ως πηγή έμπνευσης, καθώς αποτελεί αντιπροσωπευτικό δείγμα μορφών που ενσαρκώνουν την αναρχία» (John Moore, A Primitivist Primer), ενώ η χειρότερη απόρριψη τάξης ανάλυσης κατηγορεί την ανθρωπότητα στο σύνολο της, επιρρίπτοντας συλλογική ευθύνη για την εκμετάλλευση, την κυριαρχία, και την καταστροφή που πραγματοποιούνται από τη μειοψηφία της παγκόσμιας ελίτ που δεσπάζει και κυριαρχεί στον πλανήτη.

Αλλοπάθεια

Ένας όρος που επινοήθηκε από τον Samuel Hahnemann (ιδρυτής της Ομοιοπαθητικής), δεν είναι ο όρος τον οποίο προτιμούν εφαρμοστές πρακτικών θεραπειών για τον εαυτό τους: όντας επεκτατικοί και αυταρχικοί, αναφέρονται στους εαυτούς τους υπό τον όρο γιατροί, ενώ κάθε άλλο θεραπευτή τον αποκαλούν κομπογιαννίτης. Εδώ ο όρος χρησιμοποιείται, επιτελώντας τις ανάγκες περιγραφής, όταν αναφέρομαι σε ιατρούς οι οποίοι, σχεδόν αποκλειστικά, αντί να θέτουν σε προτεραιότητα την πρόληψη, χορηγούν θεραπείες συμπτωμάτων και όχι αιτιών, και οι οποίοι δίνουν έμφαση, βασίζονται και χορηγούν κυρίως φαρμακευτικές αγωγές και χειρουργικές επεμβάσεις.

Σημειώσεις:

[1] [^](#) Η ιδέα ότι το νερό, έδαφος, ορυκτά, τα δάση, τα ζώα και οι ιθαγενών θεωρούνται ως πόροι εκμετάλλευσης (κατάλληλοι εξαγωγή/χρήση/εκμετάλλευσης/καταστροφή) δεν φαίνεται να ενόχλησε κατά το παρελθόν τους περισσότερους προ-πολιτισμού αναρχικούς.

[2] [^](#) Κατά το πέρας της τελευταίας δεκαετίας υπάρχει και εκφράζεται μια διάχυτη συνειδητή τάση σχετικά με το δικαίωμα να ενστερνιστούν το ύφος και τη διαλεκτική της αντι-παγκοσμιοποίησης και του αντι-ιμπεριαλισμού, αλλά πίσω από αυτό κρύβονται κάποιοι κίνδυνοι παραπλάνησης. Οποιαδήποτε ομοιότητα ανάμεσα σε προοπτικές και προσδοκίες μεταξύ αριστερών και αναρχικών είναι καθαρά ρητορικές: ότι ένας τέτοιος δεξιός ροπής σχηματισμός και ο αντίστοιχος λόγος δεν έχει απορριφθεί ή / και γελοιοποιηθεί, παρόλο που είναι αντιπαθητικός, γίνεται ίσως κατανοητός στο πλαίσιο αυτής της μεταμοντέρνας εποχής. Προσθέστε τη σύγχυση και τη γενική έλλειψη συνοχής που διαπερνά την Αριστερά και τη συνακόλουθη αδυναμία να διακρίνει τη φαμφαρόδη ρητορική της. Μια ρητορική, τα όρια της οποίας επιτρέπουν την ευδοκίμηση αντιδραστικών, λόγω των πραγματικών ομοιοτήτων μεταξύ των αντίστοιχων αυταρχικών καθεστώτων. Πάρα πολλοί αναρχικοί βρίσκονται σε σύγχυση κατά την επαφή τους με τη διαλεκτική της Αριστεράς

[3] [^](#) Ωστόσο, θα συναντήσουμε μόνο ειρωνεία, αν ανατρέξουμε στα λεγόμενα εκείνων των αναρχικών οι οποίοι εκφράζουν το ενδιαφέρον να υποδαυλίσουν μια αναρχική (δηλαδή, μια πραγματικά αντι-ιεραρχική, αντιστασιακή και αντικαπιταλιστική) επανάσταση, όπου κατά την εξέλιξη της και μετά από αυτής κανείς δεν θα μπορεί να αναγκαστεί ή να αναγκάσει κάποιον να κάνει χωρίς να το επιθυμεί ο ίδιος. Στα περισσότερα από τα σενάρια που παραθέτει η άκρα αριστερά ηχούν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό προτάγματα όπως η αυτοδιάθεση και η αυτο-διαχείριση του υπάρχον, με περισσότερες συναντήσεις: η ρητορική αναφορικά με την "οικοδόμηση της νέας κατάστασης στο εσωτερικό του περιβλήματος της παλαιάς" σχεδόν αποφεύγουν το ζήτημα μιας λεπτομερούς περιγραφής σχετικά με το τι είναι, πέρα από την ονοματολογία, αυτό που εντοπίζουν ως "επιλήψιμο στην παλαιά κατάσταση."

[4] [^](#) Αναρχικοί οι οποίοι σε άρθρα τους, έχουν αναφερθεί στον υποθετικό μαζικό αφανισμό, συμπεριλαμβανομένου του Andrew Flood (συζητείται παρακάτω), Chaz Bufe, Brian Oliver Sheppard, Iain McKay, και — όταν ακόμη υποδύεται τον αναρχικό - Murray Bookchin. Οι αναφορές και τα σχόλια συναδέλφων ταξιδευτών σχετικά με τον επικείμενο ζήτημα που πραγματεύεται αυτό το άρθρα έχουν και στον Noam Chomsky.

[5] [^](#) Η ετήσια έκθεση του Αμερικανικό Σύστημα Συλλογής Δεδομένων, αναφορικά με τη νεφρική ανεπάρκεια, για το 2004 αναφέρει ότι πάνω τη χρήση πάνω από 1 εκατομμύριο συσκευών αιμοκάθαρσης από ασθενείς σε παγκόσμιο επίπεδο, εκ των οποίων 250,000 καταλήγουν στο θάνατο ετησίως μόνο στις ΗΠΑ.

[6] [^](#) Στο δοκίμιο του S. Starfield's, το οποίο φέρει τον τίτλο "Είναι πράγματι το αμερικάνικο σύστημα υγείας και περίθαλψης το καλύτερο στον κόσμο;" που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό

the *Journal of the American Medical Association* 284: 483-85 (2000), αναφέρει ότι διαπιστώνονται 106.000 θάνατοι ανά έτος: τα ιατρικά σφάλματα εντός των νοσοκομείων ανέρχονται στα 20.000, οι περιπτώσεις μη αναγκαίων χειρουργών 12.000 και το σύνολο των ιατρικών λαθών φτάνει το νούμερο των 7000.

[7] ^Δ Όπως επιβεβαιώνει ο Chaz Bufe στο ηθικοπλαστικό του αριστούργημα “*Listen, Anarchist!*”, “είναι εξαιρετικά εύκολο, για παράδειγμα, να υποθέσει κανείς ότι η εξάλειψη της χρήσης αντιβιοτικών είναι εφικτή και θα οδηγήσει σε καλύτερη ζωή... Η επιστροφή στην προβιομηχανική εποχή, 500 χρόνια πίσω θα συνέβαλλε στην εξάλειψη των “μέσων” για την καταπολέμηση ασθενειών ... Επιπροσθέτως, τα περισσότερα παιδιά θα πέθαιναν πριν ακόμη ενηλικιωθούν.” Δεν είναι απλά για ένα αβάσιμο ισχυρισμό στην επιχειρηματολογία του Bufe, αλλά μια από τις πιο (ακούσια) αστείες πλάνες· “τα περισσότερα” παιδιά δεν πέθαιναν πριν 500, ή 1000 χρόνια, αν συνέβαινε και τέτοιο εκείνη την εποχή, αυτό δεν θα αποδεικνύονταν από τον παγκόσμιο πληθυσμό, αφού λόγω αυτής της υποθετικής πραγματικότητας, θα ήταν σημαντικά μικρότερος. Υπάρχουν και άλλοι που τάσσονται υπέρ των αντιβιοτικών και άλλων ιατρικών παρεμβάσεων, διασκορπισμένες σε όλα τα έργα αντι-πριμιτιβιστών. Δεν λαμβάνουν όμως υπόψη ότι η αλόγιστη χορήγηση αντιβιοτικών στα ζώα έχει επιπτώσεις στις βιομηχανίες κρέατος και γαλακτοκομικών, έχει μολυσματικές επιπτώσεις στα εγχώρια τρόφιμα και το νερό. Αγνωούν, επίσης, ότι η αλόγιστη χορήγηση αντιβιοτικών στον άνθρωπο έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία/προσαρμογή νέων πιο ανθεκτικών στελεχών βακτηριδίων που έχουν εξελιχθεί από την αντίσταση, λόγω της υπερκατανάλωσης αντιβιοτικών.

[8] ^Δ Για αναλυτικότερη πληροφόρηση και λεπτομερέστερη διερεύνηση αναφορικά με αυτό, ανατρέξτε στην αυτογραφία της **Andréa Dorea: “N’Dréa: Η Εξαιρετική Περίπτωση Μιας Συνηθισμένης Ιστορίας”** (εκδόσεις Eberhardt Press, 2008*) στο οποίο περιγράφεται η αποτροπή του ασθενούς να έχει λόγο, επιλογή και έλεγχο στη θεραπεία που του παρέχεται.

[9] ^Δ Η ροπή και εφίστηση της κοινωνικής προσοχής προς την ιατρικοποίηση και ψυχιατρικοποίηση, και η ανάδειξη τους ως μείζονα ζητήματα, αποτελεί ένα άλλο τεράστιο πρόβλημα στη σκηνή της κυρίαρχης ευρωπαϊκής περιθαλψής. “Η Επιστήμη”, διατείνεται ο Φουκώ “μετατράπηκε το μέσο με τη βοήθεια του οποίου η εξουσία διαρκώς αυξάνει την επιρροή της στα σώματα μας, όντας εξουσιοδοτημένη να ορίζει, να κρίνει και να αποφασίζει τι θεωρείται {φυσιολογικό} [υγιές] και τι θεωρείται {παθολογικό} [διαταραχή, ασθένεια]. Όσο αυστηρότεροι ορισμοί διατυπώνονται από την επιστήμη, κατά την επιδίωξη της να ορίσει το φυσιολογικό, τόσο περισσότερο εντείνεται ο έλεγχος [βιοπολιτική] της εξουσίας στα υποκείμενα. Αν κάποιος φέρει τη διάγνωση της παθολογίας... υπόκειται αντιμέτωπος με μια κοινωνική αντίδραση και υποχρεωτική παρέμβαση”. (δείτε, Jonathan Marks: **Γιατί Δεν Είμαι Επιστήμονας: Ανθρωπολογία Και Σύγχρονη Γνώση**, UC Press 2009, προτείνω να δώσετε ιδιαίτερη έμφαση στην σελ.69). Δυστυχώς, ξεκίνησα την ανάγνωση αυτού του θαυμάσιου βιβλίου σχετικά αργά και δεν κατέσται δυνατή μια πληρέστερη ενσωμάτωση των σημείων ανάλυσης που εισάγει στο παρόν δοκίμιο.

[10] ^Δ Η καταγραφή ενός ή δύο θανάτων μέσα σε μια δεκαετία, για τους οποίους θεωρήθηκε ότι ευθύνονταν η χορήγηση ενός βοτάνου για ενίσχυση ή θεραπεία, έδωσε επαρκές άλλοθι στην FDA προκειμένου να προχωρήσει στην απαγόρευση των φυτικών φαρμάκων στο σύνολο τους (ανατρέχετε και στην υποσημείωση 6 παραπάνω). Η διαφθορά που εντοπίζεται στην λήψη αυτής της απόφασης FDA είναι πασιφανής και αρκετά σαφής. Από τη στιγμή που η φαρμακευτική έρευνα χρηματοδοτεί τα ερευνητικά προγράμματα και μια περιστρεφόμενη πόρτα μεταξύ των ανθρώπων που εργάζονται στη κυβέρνηση και την ιδιωτική βιομηχανία

(γραφειοκράτες του υπουργικού συμβουλίου στην εκτελεστική εξουσία έχουν ένα ανάλογο σύστημα με την άμυνα / νοημοσύνη / ασφάλειας εργολάβων). Δισεκατομμύρια δολάρια σε κέρδη διακυβεύονται, καθώς και διπλώματα ευρεσιτεχνίας για φυτά δεν είναι ακόμη εύκολο να εκδοθούν.

[11] [^](#) Το 2008 καταγράφονται 3.7 εκατ. μη θανατηφόρες ασθένειες και τραυματισμοί σε ιδιωτικούς χώρους εργασίας, το ήμισυ εκ των οποίων είχε ως αποτέλεσμα απώλεια ημερών, μεταφορές, ή περιορισμούς: 7 940,000 αναφέρθηκαν από το δημόσιο τομέα. Επιπλέον κατά το ίδιο έτος, "η προκαταρκτική καταμέτρηση των θανατηφόρων τραυματισμών, σε χώρους εργασίας, στις ΗΠΑ ανέρχεται σε 5,071 ... Η επιβράδυνση οικονομίας αποτέλεσε ένα πιθανό παράγοντα ως τουλάχιστον προς την επιμέρους μείωση." Πηγή: ΗΠΑ, Ιστοσελίδα Υπουργείου Εργασίας.

[12] [^](#) "Κατά το 2001 στις ΗΠΑ καταγράφονται περίπου 3.6 εκατομμύρια αντίστοιχων τραυματισμών ... Κατ' εκτίμηση τα 3.3 εκατ. αυτών των τραυματισμών συμβαίνουν σε χειριστές οχημάτων. Στα υπόλοιπα εμπλέκονται περίπου 131,000 111,000 πεζοί, μοτοσικλετιστές, και 60.000 ποδηλάτες." Επιπροσθέτως, "οι θάνατοι καταγράφονται σε μεταφορές όλων των ειδών εκτιμάται ότι ανέρχονται σε 45,026 το 2006. Οι θάνατοι σε αυτοκινητόδρομους αγγίζουν περίπου το 95% των εν λόγω καταγεγραμμένων θανάτων." Ιστοσελίδα Τμήματος Υπηρεσιών Μεταφοράς.

[13] [^](#) Το αμφιλεγόμενο (αμφιβόλου σοβαρότητας;) άρθρο στο οποίο εξυμνείται το AIDS ως δείκτης ελέγχου πληθυσμού είχε συνταχθεί στα μέσα του 1980, προγενέστερο της ρήξης μεταξύ hippie και redneck στο EF!: μετά από αυτή τη διάσπαση (την οποία το εν λόγω άρθρο έκανε πολλά για να την υποδαυλίσει) και την αναχώρηση του συνιδρυτή των redneck Co-ιδρυτή Dave Foreman, πολλοί EF! κάτοικοι αντιμετώπιζαν πιο φιλικά την άμεση δράση των αναρχο-ακτιβιστές. Το πρότζεκτ Earth First! Δεν αποτέλεσε ποτέ ένα αμιγώς αναρχικό εγχείρημα: από τα μέσα της δεκαετίας του 80 ως τα μέσα της δεκαετίας του 90, στις ΗΠΑ και τον Καναδά, οι αναρχικές απόψεις επηρεάζονται από ριζοσπάστες περιβαλλοντολόγους, οι οποίοι κλίνουν προς την κατεύθυνση της εφημερίδας *Live Wild or Die*.

[14] [^](#) Το σύνθημα *Do or Die*, πλέον απονοματοδομημένη σύνδεσης μεταξύ δημοσίευσης/ακτιβιστή στο βρετανικό παράρτημα του Earth First! Είχε μια διαρκής αδρή σχέση με τον αναρχισμό, πλήρως διαχωρισμένη από το ζήτημα του πριμιτιβισμού: η EF! στις ΗΠΑ διατυπώνεται μια ακόμη πιο ασυνάρτητη ανάλυση και πρακτική.

[15] [^](#) Παρά τις πολυάριθμες επαναλαμβανόμενες και όλο και περισσότερο ανιαρές θρηνολογίες εναντίον πολιτισμού, καιροσκοπικά ημίμετρα, και, αναφορές στον αναρχισμό σαν μια σύνοψη όπως αυτή- στο βαθμό που είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι για πρώτη φορά τυγχάνει δημόσιας αποδοχής η ετικέτα: "με έχουν αποκαλέσει πολλές φορές αναρχικό και δεν με ενοχλεί". Αυτοπροσδιορίζομαι ως αναρχικός; Μερικές φορές ... Υποθέτω, το χρησιμοποιώ όταν το κρίνω ορθό... Όντως, είμαι συγγραφέας, είμαι ένας αναρχικός, είμαι ένας αναρχοπριμιτιβιστής, μπορείτε να μου προσδώσετε οποιονδήποτε χαρακτηρισμό θέλετε, οποιονδήποτε, αλλά τότε φέρομαι ως καπιταλιστής χειριζόμενος ταμπέλες... και είμαι περήφανος για αυτό. Οτιδήποτε..." **Μυθοπλάστες και του Νόμου Παραβάτες** (AK Press, 2009, pp 29-30, my emphasis.) Τον καιρό που ο Flood συνέταξε την κριτική του, ο Jensen αισθάνονταν πράγματι άνετα κονα σε λίγους αναρχο-πριμιτιβιστές, οι οποίοι συνεχώς προσπαθούσαν να τον συμπεριλάβουν ακούσια· πρόσφατα υπήρξε μια διεξοδική προσέγγιση, αφιερωμένη κατά μεγάλο μέρος στη μνήμη του Jensen, όφελος και των επακόλουθων αδυναμιών να αντιμετωπίσει ακόμη και την παραμικρή κριτική υπό μια επικοινωνιακή οπτική ή αντιστρόφως.

[16] [▲] Αναφορές παραπόνων για νεο-platformists και αναρχοσυνδικαλιστές αυξάνονται καθώς και, όσοι εξισώνουν αυτές τις δυο κατηγορίες αρνούνται να λάβουν σοβαρά υπόψη την άποψη των μελών είτε τάσεις που διαμορφώνονται από αυτά.

[17] [▲] Εικονικά όλοι οι αναρχικοί από κάθε γωνιά της υφηλίου συμφωνούν ότι ο Pierre-Joseph Proudhon, ως ο πρώτος περήφανα αυτοπροσδιορίζεται ως αναρχικός, ενσαρκώνει μια σημαντική φιγούρα της αναρχικής θεωρίας την περίοδο που πρωτοεμφανίζεται ως τέτοια: ωστόσο οι ιδέες ή σχέδια του δεν κρίνονται ιδιαίτερα χρήσιμα από όλους. Παρόμοια προβλήματα προκύπτουν κατά την εξέταση απόψεων άλλων λιγότερο ή περισσότερο διάσημων στοχαστών. Υπάρχει μια τάση - και συνεπώς μια πρόκληση εντιμότητας για τους αναρχικούς - μεταξύ της αναγκαιότητας αναγνώρισης της παρουσίας και των απόψεων κάποιου εντός της αναρχικής παράδοσης ακόμη και όταν μπορεί να διαφωνούμε με το περιεχόμενο και την ανάλυση τους. Οι Bakunin και Kropotkin είναι λιγότερο προβληματικοί από ό,τι ο Proudhon, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπόκεινται σε αντίστοιχη κριτική. Για μια εκκεντρική άσκηση σεκταρισμού και αναπαράστασης της Ιστορίας (η οποία συμπληρώνεται με ό,τι μπορεί να συνιστά την πρώτη αποκήρυξη και αφορισμό του Proudhon), δείτε μαύρη φλόγα. **Black Flame** (επανεξετάζονται αλλού στην παρούσα έκδοση).

[18] [▲] “Ελάχιστοι τηρούν θέση ουδετερότητας στο ζήτημα της τεχνολογίας,” γράφει ο Tyler Veak στο δημοφιλές αναρχο-πριμιτιβιστικό [sic!] περιοδικό *Science, Technology and Human Values: Journal of the Social Studies of Science* (25.2, 2000), το οποίο δημοσιεύεται από την αιγίδα του εν λόγω υπερασπιστή της αντι-Διαφωτιστικής σκέψης, του Πολυτεχνικού Ινστιτούτου και των κρατικών πανεπιστημίων της Βιρτζίνια.

[19] [▲] Η απόρριψη των σχημάτων μαζικής οργάνωσης είναι ένα από τα κομβικά ζητήματα στα οποία διαφαίνονται οι κίνδυνοι που υποβόσκουν στη διαλεκτική των μετα-αριστερό-αναρχικών και τη θολούρα και σύγχυση που αναπαράγεται μέσα από αυτή τη διαλεκτική. Η διαπίστωση ότι υπάρχουν επικαλύψεις και ομοιότητες στη διαλεκτική ανάμεσα στους αναρχοπριμιτιβιστές και τους μετα-αριστερό-αναρχικούς είναι αδιαμφισβήτητη, αλλά παρόλα αυτά παραμένουν χωριστές και ενίοτε διαχωρισμένες τάσεις. Οι συντάκτες της παρούσας έκδοσης τάσσονται στην πλευρά των πρωτογενών θεωρητικών, αναλυτών και σχολιαστών αυτής της τάσης, η οποία θέτει ως στόχο τη διεκδίκηση και εκ νέου διαπραγμάτευση ορισμένων παρερμηνευμένων σημείων του παραδοσιακού κλασσικού αναρχισμού ενώ περικλείει ορισμένες από τις πιο πρόσφατες σχετικές ιδέες των - μεταξύ άλλων - μετα-δομιστών, ριζικών φεμινιστριών, των Καταστασιακών, καθώς και άλλων επικριτών της αριστεράς, του μαρξισμού και του κομμουνιστικού κόμματος.

[20] [▲] Τα συνήθη παραδείγματα της ουσιαστικά υπαρκτής αναρχίας (μέρη της Ουκρανίας, 1918-22 και μέρη της Ισπανίας 1936-37) δεν είναι ουσιαστικά εφαρμόσιμα. Όχι γιατί δεν ήταν επιτυχημένα, αλλά επειδή για όσο διάστημα υποτίθεται ότι οι αναρχικοί είχαν τον έλεγχο, δεν υπήρχε καθοριστική κατάργηση του κράτους ή του καπιταλισμού (αν και μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι οι Μαχνοβίτες μπόρεσαν να πάνε πιο πέρα σ’ αυτή την κατεύθυνση από τα μέλη της CNT), ανεξάρτητα από το πόσο σκληρά προσπάθησαν οι αναρχικοί μαχητές -και είναι φανερό πως κάποιοι προσπάθησαν όσο πιο επίμονα μπορούσαν. Και στα δύο παραδείγματα οι αναρχικοί αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα. Το βασικό εσωτερικό εμπόδιο ήταν μια ανολοκλήρωτη και/ή ασυνάρτητη ανάλυση τόσο του κράτους όσο και του καπιταλισμού, που αναπόφευκτα οδήγησαν σε πολλά στρατηγικά λάθη. Το βασικό εξωτερικό εμπόδιο για την κάθε περίπτωση ήταν ο περιορισμός του ιμπεριαλιστικού πολέμου συν τους αριθμητικά και στρατιωτικά ισχυρότερους εχθρούς της Αριστεράς και της

Δεξιός –οι αναρχικοί έπρεπε να πολεμήσουν και τους δύο την ίδια στιγμή. Το μάθημα της ήττας του Μάχνο ήταν η πρόταση της Οργανωτικής Πλατφόρμας με βάση τους πυρήνες σαν διορθωτική κίνηση, ενώ δέκα χρόνια μετά στην Ισπανία, η μαζική οργάνωση συνέβαλε στο θάψιμο της ίδιας της επανάστασης που ισχυριζόταν ότι στήριζε.

[21] [^] Παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μυθιστόρημα, το διήγημα «Οι αποστερημένοι» (The Dispossessed) της LeGuin αποτελεί ένα εξαιρετικό έργο όπου αποδίδεται με σαφήνεια μια εκδοχή της αναρχικής κοινωνίας, η οποία μαστίζεται από την πιστότητα, γραφειοκρατία, ενοχής, και άλλες πτυχές ενός επίσημα αντι-ιεραρχικού πολιτισμού.

[22] [^] Δείτε το δοκίμιο μου: «Γιατί ο Πριμιτιβισμός (Χωρίς Επιθετικούς Προσδιορισμούς) Με Νευριάζει» στο Anarchy: Journal of Desire Armed # 52.

[23] [^] *Ibid.*

[24] [^] Ως Αντι-πριμιτιβιστές δεν θεωρούνται μόνο οι αναρχικοί που χρησιμοποιούν τέτοιες τακτικές ενάντια στους αντιπάλους τους, ούτε ο αναρχο-πριμιτιβισμός αποτελεί το μοναδικό ζήτημα με το οποίο ασχολούνται. Ακροαριστεροί, εξεγερτικοί, απελευθερωτές πανίδας και χλωρίδας... κάθε αναρχικός, που δε χωράει στη γραμμή που θέτει ο κλασσικός Αριστερός Αναρχισμός Λόγος, έχει τα ίδια προβλήματα.

Notes: from *Anarchy: A Journal of Desire Armed* #68-69

Σημειώσεις του μεταφραστή:

*Το κείμενο έχει μεταφραστεί και στα ελληνικά από το “ξενοδοχείο των ξένων” ανατρέχετε:

<http://www.disobey.net/hotel/>

** δείτε:

<http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%89%CF%80%CE%AF%CE%B4%CE%B1%CE%B9>

Ανθρωπίδαι

Με τον όρο **Ανθρωπίδαι** εννοούμε κάθε μέλος της βιολογικής οικογένειας Hominidae, η οποία περιλαμβάνει ανώτερα θηλαστικά όπως είναι ο άνθρωπος, οι χιμπατζίδες, οι γορίλες και οι ουρακοτάγκοι. Οι Ανθρωπίδες είναι γνωστές και ως **Μεγάλοι Πίθηκοι**

Ο τελευταίος κοινός πρόγονος των Ανθρωπιδών έζησε περίπου 13 εκατομμύρια χρόνια πριν, όταν οι πρόγονοι των ουρακοτάγκων "αποκόπηκαν" από την εξελικτική πορεία των προγόνων των άλλων τριών γενών, ενώ ολόκληρη η οικογένεια των Ανθρωπιδών αποσπάστηκε από την οικογένεια των Υλοβατίδων πριν 15-20 εκατομμύρια χρόνια.

Η οικογένεια των Ανθρωπιδών περιλαμβάνει δύο υποοικογένειες, τις Ανθρωπίνες και τις Ponginae.